

ISSN 2559 – 3870

ISSN-L 2559 – 3870

ȘTRUMFFY

NR. 2, IULIE 2017, ODOBEȘTI

Revistă de promovare a activităților desfășurate în învățământul preșcolar și primar, schimb de experiență, activități cu părinții, modele de lucrări practice pentru diferite evenimente și proiecte, descrierea unor parteneriate desfășurate la nivel local

COORDONATORI :

**GHETLA VIOLETA – GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 1 ODOBEȘTI,
VRANCEA**

BRUMĂ CRISTINA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂRIȘELU- BISTRIȚA

COLABORATORI:

**GIURGEA CARMEN – GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 1 ODOBEȘTI,
VRANCEA**

**PÎRVU JANINA MIHAELA - GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 1 ODOBEȘTI,
VRANCEA**

ISSN 2559 - 3870

ISSN–L 2559 - 3870

GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 1 ODOBEȘTI – VRANCEA

STR. SMÂRDAN, NR.91

TEL. 0237.675.366

"ZIUA CREATIVITĂȚII ȘI A DIALOGULUI" – ACTIVITATE ÎN CADRUL PROGRAMULUI ȘCOALA ALTFEL

Prof. GHETLA VIOLETA
Grădinița cu P.P. Nr. 1 Odobești – Vrancea

În anul școlar 2015-2016, activitățile din cadrul programului "Școala altfel", au reunit în unitatea noastră, într-o frumoasă colaborare, cadre didactice, părinți, copii și specialiști din diferite domenii. Prima activitate din această săptămână, a fost - "Alimentația sănătoasă și activitatea fizică în grădiniță" din cadrul programului RO19.04 "Intervenții la mai multe niveluri pentru prevenția bolilor netransmisibile(BNT) asociate stilului de viață din România", finanțat de Mecanismul Financiar Norvegian. Grădinița noastră este una din cele 15 unități de învățământ din județ implicate în acest proiect. Activitatea a fost derulată de coordonatorii de proiect din unitatea noastră, sub îndrumarea specialiștilor de la DSP Vrancea.

Cea de-a doua activitate, asupra căreia doresc să mă opresc mai mult și să o prezint a fost "Ziua creativității și a dialogului", la care au participat părinți, copii, inspectorul pentru învățământ preșcolar din cadrul ISJ Vrancea, un psiholog, lector universitar la Facultatea de Psihologie și Științele Educației, DPIP Focșani, preotul paroh din localitate și un reprezentant al Primăriei Odobești. După prezentarea invitațiilor de către directorul unității, au fost anunțate apoi cele două acțiuni din ordinea de zi, și anume: activitatea practică "Ne pregătim de Paște"(susținută de mine) și dezbateră "Împreună pentru copiii noștri"(cu participarea invitatului special - psihologul).

Într-un decor specific sărbătorii de Paște, cu o masă împodobită tradițional(cu prosop țesut, coșuri cu ouă vopsite, platouri de cozonac și multe flori), părinții și copiii, dar și cadrele didactice prezente au fost captați de introducerea făcută de preotul paroh, care le-a vorbit tuturor despre Învierea Domnului și de semnificația vopsirii ouălor.

După cuvântul părintelui paroh, le-am vorbit celor prezenți despre ceea ce urmează să lucrăm pe parcursul activității, le-am vorbit despre obiectivele propuse(să vopsim ouă în diferite tehnici, să arătăm copiilor o parte din tradițiile și obiceiurile de Paște) și despre tehnicile pe care le vom folosi pentru a vopsi ouă – tehnica tradițională, cu vopsea nontoxică din comerț, tehnica vopsirii cu orez și colorant alimentar și tehnica vopsirii cu hârtie creponată. Sala de grupă a fost împărțită în patru zone, deoarece s-a lucrat pe grupe.

Voi prezenta mai jos cum s-a lucrat la fiecare grupă.

Grupa nr. 1 – Tehnica vopsirii ouălor cu vopsea lichidă, nontoxică din comerț. Materialele folosite: ouă fierte, boluri cu apă caldă, oțet, mănuși, vopsea ouă din comerț, farfurii și linguri de plastic, ulei, șervețele, carton, petale floare din hârtie xerox color (pentru suportul de ou), lipici, coș floare, fire de iarbă și salcie. După întuirea materialelor, am explicat și demonstrat tehnica de lucru, cunoscută de majoritatea părinților, dar o noutate pentru copii. În bolul cu apă caldă, am pus 3-4 linguri de oțet, apoi un plic de vopsea, și apoi am introdus oul, care va fi acoperit tot de lichid și va sta în vopsea timp de 8-10 minute. De asemenea, cât ouăle au stat în vopsea, fiecare copil a confecționat, cu ajutorul părintelui, un suport pentru ou, sub formă de floare – acest lucru a fost făcut de toate grupele. După ce am terminat de explicat și demonstrat modalitatea de lucru, prima grupă a început vopsirea ouălor.

Grupa nr. 2 - Tehnica vopsirii ouălor cu vopsea lichidă, nontoxică din comerț și cu model din frunze. Materialele folosite: ouă fierte, boluri cu apă caldă, oțet, mănuși, vopsea ouă din comerț, bucăți de dres, ață, frunze de diferite dimensiuni și forme (de trandafir, salcie, iarbă), farfurii și linguri de plastic, ulei, șervețele, carton, petale floare din hârtie xerox color (pentru suportul de ou), lipici, coș floare, fire de iarbă și salcie. Modalitatea de lucru este aceeași, în plus fiind faptul că pe fiecare ou a fost pusă câte o frunză, apoi ouăle au fost introduse într-o bucată de dres, care a fost legată la capete, strâns și apoi scufundate în bolul cu vopsea. Cât ouăle au stat în vopsea, copiii au confecționat suporturile.

Grupa nr. 3 - Tehnica vopsirii ouălor cu orez și colorant alimentar. Materialele folosite: ouă fierte, cutii de plastic transparente, orez, colorant alimentar lichid, farfurii și linguri de plastic, servetele, ulei, carton, petale floare din hârtie xerox color (pentru suportul de ou), lipici, coș floare, fire de iarbă și salcie. În cutia de plastic am pus orez, apoi colorantul alimentar, am amestecat puțin pentru omogenizarea culorii, apoi am pus un ou în interior, am închis capacul cutiei și am agitat ușor, astfel încât să nu se spargă oul. La sfârșitul procesului, oul a ieșit "pestruț", ceea ce i-a încântat foarte tare pe copii, dar și pe părinți, unii dintre ei necunoscând tehnica. Cât ouăle au fost lăsate pe servetele, la uscat, au fost confecționate suporturile.

Grupa nr. 4 - Tehnica vopsirii ouălor cu hârtie creponată. Materialele folosite: ouă fierte, hârtie creponată tăiată în bucăți pătrate de 15/15 cm, oțet, mănuși, farfurii și linguri de plastic, servetele, ulei, carton, petale floare din hârtie xerox color (pentru suportul de ou), lipici, coș floare, fire de iarbă și salcie. Ouăle proaspăt fierte, calde, au fost învelite în hârtie creponată de diferite culori, apoi au fost stropite cu oțet și lăsate aproximativ 10 minute, astfel încât culoarea să pătrundă în coaja oului. După ce au fost vopsite, în toate tehnicile prezentate, ouăle au fost date cu ulei pentru a străluci, apoi au fost așezate în suportul floare și în coșuri, realizându-se o expoziție.

În încheierea activității, participanții au servit cozonac și câte un ou vopsit, fiind de acord ca celelalte ouă să fie dăruite copiilor nevoiași.

În paralel cu această activitate, într-o altă sală de grupă s-a desfășurat întâlnirea cu psihologul, unde s-au pus întrebări și s-au aflat răspunsuri despre copiii cu CES, despre integrarea lor în învățământul de masă, despre cum trebuie să se relaționeze cu ei, în cadrul dezbaterii "Împreună pentru copiii noștri!". Activitățile din această zi sunt doar un exemplu de îmbinare a utilului cu plăcutul, de o colaborare benefică între cadre didactice, părinți, copii și specialiști.

"Școala altfel" a continuat în zilele următoare cu vizite la Liceul "Duliu Zamfirescu" din localitate, sub deviza "Și eu sunt școlar!", în care preșcolarii au făcut cunoștință cu învățătoarele și au cunoscut sălile de clasă. Săptămâna s-a încheiat cu "Ziua voluntarului", în care, părinții și cadrele didactice au împărțit familiilor nevoiaș cadouri.

AUTORITATE ȘI PRIETENIE ÎN RELAȚIA PĂRINTE - COPIL

Profesor : Ghetla Violeta
Grădinița cu P.P. Nr. 1 Odobești

A fi autoritar nu înseamnă a te impune prin forță fizică sau pedeapsă, nu presupune a instaura teama, ci a reuși să te impui prin respect și admirație.

Dorim ca cei mici să ne asculte, să respecte anumite reguli, dar oare câți dintre noi ținem cont de faptul că disciplina nu este totul și că, în egală măsură, o relație caldă cu copiii contează pentru dezvoltarea lor ulterioară?

Cuvântul „autoritate” provine din latinescul „autoritas” și înseamnă putere, dreptul de a da dispoziții, de a impune cuiva ascultare în virtutea unei calități sau a unei înputerniciri. De asemenea, înseamnă însă și ascendent, influență care rezultă din stimă și admirație.

Autoritatea față de copil este o calitate care se câștigă și care poate fi menținută, slăbită, întărită sau chiar pierdută, dar nu impusă; ea decurge din calitatea de părinte, dar nu se realizează în mod automat.

M-am oprit asupra acestui subiect deoarece în activitatea de educatoare pe care o exercit de peste 12 ani, dar ca și părinte în ultimii 6 ani, nu de puține ori m-am confruntat cu situații în care am fost nevoită să aplanez conflicte dintre copii, să impun anumite reguli, să restabilesc ordinea, să mă fac ascultată, să imi impun autoritatea ca educator și părinte.

Primul impuls, ca adult, atunci când vezi că cei mici „depășesc măsura” este să ridici tonul, iar gândurile fug către copilărie și te auzi spunând: „Dacă eu făceam așa când eram mic, mă pune el tata la punct!”, amintindu-ți instantaneu că „bătaia e ruptă din Rai” și că „unde dă părintele crește”. Dar oare asta înseamnă cu adevărat a fi autoritar? Este aceasta modalitatea de a construi o relație solidă între tine ca părinte și copilul tău care în timp va deveni adolescent, apoi tânăr și la un moment dat, părinte la rândul său?

Cu siguranță ne amintim cu mult mai multă plăcere de clipele în care mama sau tata ne strângeau la piept și cu răbdare ne explicau că ceea ce am făcut este greșit „pentru că...”, decât clipele în care „ești pedepsit pentru că așa vreau eu”, făcându-te să îți dorești să crești și tu odată mare ca să faci ce vrei.

Specialiștii spun că „părinții care au o relație bună cu copiii nu simt nevoia de a fi severi, pentru că nu este necesar să-și impună autoritatea prin forță”. Din păcate, mulți dintre părinți recurg la „împuternicirea” dată de statutul de adult atunci când relația devine problematică și nu găsesc altă modalitate de a se impune decât afirmându-și puterea.

Consecințele acestui lucru sunt regulile rigide pe care ei le consideră bune, însă fără a explica și copilului de ce acestea sunt necesare, severitatea părintelui conducând copilul la frustrări. Prea multă severitate în educația celor mici le poate fura încrederea în sine și îi poate transforma în copii inhibați, complexați sau cu tulburări de comportament. Se ajunge la astfel de probleme din nevoia de siguranță afectivă care, în astfel de cazuri, nu este pe deplin satisfăcută.

Dacă sunt criticați des, dacă sunt corecți mereu și dacă sunt pedepsiți în mod constant chiar și pentru greșeli minore, copiii încep să pună la îndoială afecțiunea părinților și nu au certitudinea că, la nevoie, vor primi din partea acestora simpatie, înțelegere și ajutor.

Încet, încet, copiii „ținuți prea din scurt” ajung să perceapă severitatea ca pe o presiune constantă de care nu se pot elibera.

Specialiștii spun că, pentru a supraviețui acestui tip de presiune, adesea cei mici ajung să-și elibereze frustrările prin izbucniri necontrolate, prin reacții violente și agresivitate față de colegi. Cel mai des, aceste izbucniri violente sunt, la rândul lor, pedepsite și criticate de părinții severi, ajungându-se astfel la un cerc vicios în care tensiunea devine din ce în ce mai mare, iar actele de violență pe care copiii le săvârșesc se înmulțesc, în ciuda pedepselor.

În mod normal, spun specialiștii, agresivitatea acestor copii ar putea fi soluționată dacă părinții le-ar reda confortul afectiv, iar aceștia s-ar simți înțeleși, iertați și apreciați de familie.

La polul opus copiilor care își eliberează din frustrarea acumulată prin comportament agresiv sunt cei care interiorizează tensiunea, devenind anxioși și triști.

Psihologii spun că depresia la copil, care constă în apatie, lipsa poftei de mâncare și tristețe nejustificată, poate avea drept sursă severitatea părinților.

Una dintre frazele des auzite în ultimul timp este: „Și-a pierdut autoritatea în fața copilului!”. Oare aceasta înseamnă că tatăl sau mama și-a pierdut dreptul de a impune copilului său ascultare în virtutea calității sale de părinte? Cred că mai aproape de adevăr este faptul că părintele nu mai dispune în fața copilului său de acel ascendent, de acea admirație și respect de care ar trebui să se bucure și care i-ar asigura autoritatea.

Educarea este o funcție specific socială și presupune influențarea continuă a copilului într-o anumită direcție, influențare care se desfășoară mai mult sau mai puțin organizat, conștient sau voit. În acțiunea educativă se întâlnesc situații diverse, apar neajunsuri din cauza comodității, neglijenței, încăpățănării copilului, situații în care acesta e pus să facă și lucruri care nu-i sunt pe plac și cu care trebuie să se obișnuiască de mic. Uneori el vrea să facă acțiuni pentru care încă nu este pregătit sau care nu se potrivesc vârstei lui. În aceste situații este necesară intervenția adulților, este deci nevoie de autoritatea părintelui pentru a-l convinge pe copil să facă **ceea ce trebuie**, chiar dacă nu-i convine și a-l opri să facă lucruri neindicate, nepotrivite sau chiar periculoase pentru el.

Astfel, autoritatea părintească se manifestă prin interzicerea unor acțiuni sau prin impunerea altora. Însă ea acționează asupra puterii de discernământ a copilului, cultivându-i voința, capacitatea de a respecta anumite principii și norme de viață.

Copilul își respectă părintele nu pentru că acesta “deține puterile”, ci pentru că îl convinge “evidența adevărilor lui”. Cum ar putea un părinte să aibă certitudinea că întredicțiile sau îndemnurile sale vor fi respectate de copil, mai ales în situația în care acesta se va afla singur în fața cerințelor vieții?

Ce calități ar trebui să întrunească un părinte pentru a se putea bucura de autoritate în fața copiilor? Cum poate obține și păstra autoritatea necesară?

Unele cărți de specialitate spun că trebuie “să fii prietenul copilului tău, căci altfel nu vei putea pătrunde adânc în sufletul său, nu vei afla la vreme ce îl frământă, nu vei putea lua la momentul potrivit măsurile corespunzătoare”.

Bernard Shaw spunea: “Prietenul cel mai bun este și dușmanul tău cel mai vajnic, este omul care te ține treaz, fiindcă nu-ți iartă greșelile și te ajută continuu să te îndrepti”. Prietenia adevărată presupune încredere nelimitată. Cu prietenul te sfătuiești, lui îi încredințezi toate neliniștile și preocupările tale intime. Sub acest aspect prietenia dintre părinți și copii poate fi acceptată. Prieten îți poate fi doar omul pe care îl prețuiești și îl stimezi, iar între părinte și copil trebuie neapărat să existe asemenea raporturi. Și nu numai de la copii către părinți, dar și invers.

Prietenia dintre adult și copil are câteva caracteristici, diferite de cele care sunt proprii prietenilor dintre persoane de vârste apropiate, particularități impuse de însuși scopul relațiilor dintre educator și educat, dintre părinte și copil, de diferența care există între experiența de viață, preocupările și achizițiile morale și intelectuale ale acestora.

Atitudinea părintelui (educatorului), ceea ce prezintă el copilului, modul în care argumentează și justifică orice act al său trebuie să fie în concordanță cu stadiul de dezvoltare la care se află copilul, cu particularitățile vârstei și personalității sale.

Se spune că un prieten are autoritate asupra celuilalt, autoritate ce rezultă din prețuirea și stima, din încrederea pe care și-o acordă cei doi. Cam același lucru se întâmplă și când este vorba de părinți și copii.

Fiind prieten cu copilul tău, nu există pericolul să îți pierzi autoritatea în fața lui, ci dimpotrivă, ea poate să crească - dacă înțelegi cum trebuie prietenia cu copilul, limitele între care ea se poate manifesta, direcția în care poate evolua.

Încrederea joacă un rol decisiv într-o relație de prietenie. Această teorie este susținută din cele mai vechi timpuri, fiind întâlnită și în lucrarea pedagogului iluminist J. J. Rousseau - *„Emil sau despre educație”* - unde isista pe ideea ca adultul, educatorul să fie apropiat de cel asupra căruia se răsfrânge actul de educație, copilul: „...guvernatorul unui copil trebuie să fie tânăr și chiar atât de tânăr pe cât poate fi un om înțelept. Aș vrea, dacă ar fi posibil, să fie el însuși copil, să fie tovarășul elevului său și să-i dobândească încrederea”.

Ca părinte trebuie să reușești încă de la o vârstă foarte fragedă să îți apropii copilul, să îi devii prieten. Pentru aceasta este important ca să petreci mult timp împreună cu el, să nu îl pedepsești pe nedrept, ci să îi explici cu calm greșeala comisă și necesitatea pedepsei care i se cuvine. De asemenea să ai puterea de a recunoaște în fața lui atunci când tu însuși, ca adult, greșești și de a-i arăta că și asupra ta se răsfrâng anumite consecințe.

Din păcate, în practică nu întotdeauna prietenia cu copilul rămâne la sensuri care întăresc autoritatea educatorului și care asigură dezvoltarea armonioasă a personalității în formare.

Există și prietenii prost înțelese între părinte și copil. Nu puține sunt cazurile în care unul dintre părinți „dăruie” autoritatea celuilalt, sub falsa impresie a prieteniei. Ascunzându-i partenerului „mica șotie” a copilului, ajungând uneori chiar să mintă, nu doar să omită, pentru a acoperi „prostioarele”, acesta își periclitează grav chiar propria autoritate în fața copilului pentru mai târziu.

Tot de prietenie rău înțeleasă este vorba și când părinții înțeleg să discute cu „micii lor prieteni” tot felul de probleme. Gama unor astfel de discuții este foarte largă, începând de la părerile nu tocmai corecte despre rude, vecini, colegi, șefi, continuând cu aprecieri hazardate la adresa școlii, a educatoarei, învățătorului etc.

Foarte grav este atunci când părinții degradează prietenia cu copiii prin confidențe făcute fără nici un discernământ, printr-o așa numită colegialitate împinsă uneori până la complicitatea la „ștrengării”, unele chiar deocheate, prin lipsa totală de exigență și de principialitate în judecarea unor situații. Asemenea „prietenii” îi compromit pe părinți, anulându-le orice prestigiu și autoritate.

Este bine ca părinții să reflecteze asupra relațiilor cu copiii lor. Apropierea dintre părinte și copil servește operei educative, dar numai dacă prietenia cu copilul este înțeleasă just, în toate implicațiile ei, și astfel manifestată încât să ducă la întărirea autorității educatorului și nu la anularea acesteia.

Trebuie așadar, ca adult, să încercăm a găsi un echilibru între răbdare, calm, bunăvoință, înțelegere, bunătate, stimă față de copil, dar și exigență, intoleranță și obiectivitate în aprecierea faptelor și manifestărilor lui.

„A fi prieten” cu copilul tău nu presupune să îi permiți să facă orice. Cel mai adesea, autoritatea educatorilor de acasă - părinți, bunici, mătuși - este raportată la modul de a concepe ei înșiși bunătatea, apropierea și cum și-o manifestă.

Spre exemplu, în majoritatea cazurilor, bunicii sunt buni și totuși nimeni nu-i ascultă. Ei satisfac toate gusturile nepoților, le rabdă toate mofsurile și năzdrăvăniile, renunță la orice pentru cei mici, iar aceștia, în cele mai multe cazuri, nu-i ascultă, nu-i respectă, nu le sunt recunoscători. Autoritatea multor bunici dispare tocmai datorită acestei bunătați pline de îngăduință și renunțare,

dar lipsită de exigență și fermitate. Nepoții nu văd acestea și cred că așa trebuie să fie, iar când se măresc îi consideră pe bunici „depășiți” de evenimente, făcând parte din alte generații, nu le cer părerea, iar atunci când spun ceva nu sunt luați în seamă, deoarece sunt „rămași în urmă”.

Același lucru se întâmplă și cu părinții care nu știu să îmbine bunătatea cu exigența. Bunătatea părinților poate fi manifestată în diferite moduri. Spre exemplu, când copilul a comis o greșală și o recunoaște, ba chiar o regretă, părintele îl poate ierta; sau când copilul are nevoie de ajutor, iar părintele, mereu atent la ce se petrece cu el, îi acordă ajutorul fără ezitare și la timp; sau atunci când copilul are nevoie de un sfat, iar părintele își găsește timp să discute cu el, să îl îndrume.

Bunătatea poate avea și efecte negative, dacă este înțeleasă greșit, dacă părintele nu știe măsura și limitele între care și-o poate manifesta. De exemplu, unii părinți invocă „imposibilitatea” de a-l refuza pe copil când acesta insistă să fie lăsat la televizor peste o anumită oră sau îngăduie o comportare necivilizată neluând atitudine.

Manifestările izvorâte din bunătate și din dragoste pentru copii trebuie dozate cu grijă în funcție de particularitățile fiecărui copil și de situația concretă în cauză. Din comportarea părinților, copilul trebuie să înțeleagă că bunătatea nu exclude principialitatea, exigența și posibilitatea de a fi tras serios la răspundere pentru faptele sale. Numai așa bunătatea se conjugă cu autoritatea.

Este vital așadar, să manifestăm o autoritate echilibrată în relația cu copilul; să găsim acel echilibru necesar între bunătate, încredere, prietenie și exigență care să ducă la formarea unei personalități armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

Borca, I., Ana, Cîrmu, Gh., Ion, 1975, „Autoritate și ... autoritate”, Editura Didactică și Pedagogică, București;

Rousseau, Jean, Jack, 1973, „Emil sau despre educație”, Editura Didactică și Pedagogică, București;

Vrăsmaș, Ecaterina, 1999, „Educația copilului preșcolar”, Editura Pro Humanitate, București.

XXX, 2009, „Revista Învățământul preșcolar”, nr. 1-2/2009, Ministerul Educației, Cercetării și Inovației.

Recompensa și pedeapsa. Impactul acestora asupra copiilor!

Prof. Înv. Primar Brumă Cristina
Școala Gimnazială Mărișelu – Bistrița

***Recompensa pe care o primești atunci când ți-ai făcut datoria este
puterea de a o îndeplini pe următoarea.***

George Eliot

Dintotdeauna au existat noțiunile de recompensă și pedeapsă. Acestea au fost aplicate cu strictețe de-a lungul timpului, astfel încât în concepția oamenilor s-a întipărit ideea că educația se bazează, printre altele, pe recompense și pedepse. Dar să fie acest lucru adevărat?

Societatea este condusă după reguli bine stabilite fapt pentru care ne prezintă un set de valori, după care este bine a ne ghida în viață, tocmai pentru a pune în balanță cele două situații reale: recompensa și pedeapsa. Dar și jocul are regulile lui. Ce se întâmplă când acestea sunt încălcate? Cum explicăm unui copil ce presupune încălcarea regulilor?

Atât pedepsele cât și recompensele se regăsesc, peste tot, în jurul nostru, dar este necesar a fi aplicate corespunzător, astfel să nu dăuneze comportamentului copilului mic, al elevului sau al viitorului adult. Adultul este cel care gestionează acțiunile copilului și îl îndrumă către calea cea bună, recompensând comportamentul bun, pentru a obține o repetare a lui și pe viitor și îl pedepsește pe cel rău pentru a împiedica o repetare nedorită a acestuia.

Printre semnificațiile sintagmei a educa se regăsește și noțiunea de a deprinde binele de rău și de a fi conștient că orice act pe care îl săvârșim are și o consecință, pozitivă sau negativă, după caz. Să ne ajutăm copiii să crească frumos și armonios. Cum putem reuși să ne învățăm copiii să fie pozitivi, independenți, ascultători și conștienți că în orice activitate pe care o vor desfășura se vor ghida după reguli stabilite? De la primele secunde de viață un copil este atașat de părinții săi și, conștient sau nu, el caută atenție, iubire, afecțiune. Pe tot parcursul dezvoltării sale, copilul are nevoie de îndrumare, laude, zâmbete, susținere, sprijin, încurajare, apreciere, are nevoie de un exemplu pe care îl preia inițial din familie, un exemplu de reguli simple și limite de bun simț care îi vor asigura repere în viață. Astfel ne putem educa copilul fără a ajunge în situația de răsfăț exagerat, în care copilul nu cunoaște și nici nu respectă vreo regulă, sau în situația nedorită, în care sunt aplicate regulile și pedepsele cu severitate astfel că psihicul copilului poate fi afectat, el considerându-se o povară, închizându-se în el și detașându-se de tot ce e în jurul lui. Această detașare poate conduce, mai devreme sau mai târziu, la frustrare, nesupunere față de regulile cele mai simple.

Copilul nu este pregătit psihic să accepte critica, umilirea, înjosirea, folosirea unui ton agresiv, răstit, acest lucru poate avea consecințe grave pe termen lung și pot duce la comportamente abusive, violente, anti-sociale. Copilul care este pedepsit des și căruia nu i se explică unde a greșit și cum trebuie să procedeze va avea o imagine de sine distorsionată, se va considera slab, incapabil să își ducă la bun sfârșit sarcinile, va fi urmărit de teama că nu este destul de bun ca să reușească.

De la vârstele cele mai mici ignorarea comportamentului negativ poate fi considerată o metodă bună și, totodată răsplătirea unui comportament pozitiv, prin laude, aplaudat, deoarece toți copiii acționează în așa fel încât să fie în centrul atenției. Dacă se poartă frumos trebuie răsplătit și nu ignorat sau trecut cu vederea, pentru că dacă se poartă urât și îl băgăm în seamă, atunci copilul ca să atragă atenția se va purta numai urât. Așadar este valabilă și metoda opusă, copilul să nu fie ; observat; întocmai când face vreo boacănă(condiția fiind să nu îi pună viața în pericol, lui sa a altui copil) dar să fie laudat de câte ori se poartă frumos, astfel instinctive el se va purta frumos pentru a fi în centrul atenției.

Trebuie ca în tot ce facem să avem moderație și să nu atingem pragul recompenselor și a laudelor prea dese și exagerate, deoarece copilul va ajunge să se creadă cel mai bun, mai perfect decât perfectul, va ajunge la supraapreciere de sine, iar când nu va fi capabil să își îndeplinească sarcinile dezamăgirea va fi evidentă, ducând la depresie, frustrare, neîmplinire, anxietate.

Este de evitat situația în care copilul să gândească ; ce primesc dacă fac acel lucru? Cum să fac să nu fiu prins? Oricum nu îmi face nimeni nimic! Fac ce vreau eu ! de aceea este necesar să existe o balanță în ceea ce privește noțiune de educație, de cei 7 ani de acasă, de recompense și pedepse care vin în sprijinul educării și a conștientizării faptelor noastre și nu ca elemente menite să îi controleze pe ceilalți. Aceste fundamente trebuie să motiveze copilul, să îl dezinhibe, să îl responsabilizeze, să îl determine la luarea unor decizii corecte, care să îi aducă profunde satisfacții.

Așadar calea către o educație potrivită nu constă în recompense deoarece riscăm să pornim o vânătoare de recompense și pierdem din vedere ceea ce își dorește cu adevărat copilul, ceea ce este el, ceea ce va deveni, ajungem la confuzia dintre a părea și a fi, se ajunge la competiția acerbă : eu împotriva tuturor; nu constă nici în pedepse deoarece consecințele reale asupra eului pot fi devastatoare la nivelul psihicului, atât de firav, al copilului.

În concluzie copilul este o foaie nescrisă, este o tablă goală, este un burete și dezvoltarea, comportamentul, reușita lui va depinde în totalitate de ceea ce i se arată, vorbește, explică, de modul în care este lăsat să descopere viața și secretele ei. A crește un copil este poate cel mai greu și mai dificil lucru, deoarece știi că responsabil pentru buna lui purtare ești TU, acea persoană care se regăsește acasă, la școală. Cea mai bună educație este exemplul tău și reușitele proprii.

Tehnici de lucru folosite în activitățile de educație plastică ce ajută la stimularea și dezvoltarea creativității preșcolarilor

Profesor : Pîrvu Janina Mihaela
Grădinița cu P.P. Nr. 1 Odobești

“Desenul sa fie studiat pentru dezvoltarea sentimentului frumosului și să nu devină o meserie!”

Aristotel (384-322 î.e.n.)

Importanța sarcinilor grădinitelor și școlilor în educația estetică și artistico-plastică nu poate fi neglijată. Ea dă o educație și o instrucție de bază tuturor preșcolarilor și școlarilor.

Studiile întreprinse, ca și experiența practică, evidențiază că activitățile artistico-plastice exercită o influență benefică asupra personalității copilului pe plan estetic, moral, afectiv și intelectual. Aceasta implică din partea educatorului o activitate didactică și educativă susținută.

Să vedem copilul din fața noastră ca fiind panza de sevă, iar metodele și mijloacele noastre de lucru ca fiind culorile și pensulele. Doar dacă atunci când “lucrăm” punem și suflet vom avea în fața noastră ceea ce ne-am dorit: adevărate “opere de artă”, căci “Poti să ai talent, dacă nu lucrezi e degeaba. Mana trebuie să-ți umble. Și poti să desenezi bine, să ai culoare cât de frumoasă, dacă nu poți simți nu iese nimic... Noi artiștii privim cu ochiul, dar lucrăm cu sufletul...” spunea marele artist Ștefan Luchian.

Mai jos, sunt detaliate câteva tehnici de lucru ce pot fi folosite la activitățile de pictură pentru stimularea și dezvoltarea creativității :

➤ **Dactilopictura** este tehnica de lucru prin care mâna lucrează firească prin contactul direct cu apa, cu materialele pe care copiii le folosesc. Stimulându-se posibilitățile de exprimare artistică, prin metode, mijloace de expresie, copiii realizează în dactilopictură legile de bază ale unei lucrări, ale unei compoziții. Prin simbolurile grafice reflectate în dactilopictură, prin libertatea în alegerea temei, preșcolarii transpun în culori bogăția informațiilor de care dispun și cu care operează, dau libertate memoriei cromatice și figurative. În dactilopictură li se dă libertatea să-și aleagă tema, sunt îndrumați să-și aleagă materialul pe care vor să-l folosească: hârtie, faianță, pietre, lemn, să se gândească ce ar dori să picteze pe suprafața aleasă. În dactilopictură se pot folosi toate cele cinci degete de la mână. Folosind această tehnică, mâna copilului capătă o mare flexibilitate, o mare siguranță, iar mușchii mici ai mâinii se dezvoltă și se întăresc.

Această tehnică de lucru are darul de a trezi interesul copiilor pentru activitatea de pictură, stimulându-le independența și creativitatea.

➤ **Tehnica picturii cu pastă de dinți** este tehnica de lucru asemănătoare cu cea a dactilopicturii, copiii primesc aceleași indicații privind modul de execuție și trebuie să păstreze acuratețea foii.

Copiii pot lucra și folosi pensule cu părul mai aspru și scurt, urma lăsată de pasta de dinți este frumos conturată.

□ **Tehnica șabloanelor aplicate prin folosirea sitei** - șablonul folosit în această tehnică este confecționat de preferință dintr-un material plastic, care nu absoarbe vopseaua, se aplică materialul dorit apoi se așează sita de sârmă, peste care cu ajutorul unei periute de dinți se trece pe toată suprafața materialului, rămasă liberă prin aplicarea șablonului. Apoi se ridică ușor sita și șablonul de pe material, rămânând astfel silueta modelului dorit.

➤ **„Suprapunerea,, sau ”Pata de culoare”** - pe foaia de hârtie li se cere copiilor să facă două pete de culori diferite, așezate una peste alta. Se îndoaie apoi pe marginea petelor foaia pe verticală, se muchiază și se presează. Se deschide foaia și se cere copiilor să verbalizeze pictura obținută. Aceeași tehnică poate avea 3 – 4 înțelesuri: seamănă cu o floare, cu un fluture, o frunză de trifoi cu 4 foi, o pasăre. Această tehnică îi pune pe copii în situația de a-și imagina conturul unui obiect sau ființe ce trebuie realizată, stabilind caracterul analitic sau sintetic al gândirii acestora.

➤ **Tehnica ștampilelor din cartofi** – în această tehnică se folosesc cartofi mai mari și proaspeți, se taie cartoful în două jumătăți. Cu vârful cuțitului se desenează pe suprafața lui modelul dorit. Tot cu ajutorul cuțitului se scoate modelul în relief. Pe ștampila rezultată se aplică cu pensula tempera și se ștampilează pe materialul dorit.

Pentru folosirea acestei tehnici se mai pot confecționa ștampile din dopuri de plută, care au o mai mare durabilitate decât cele din cartof care se pot folosi doar o singură dată.

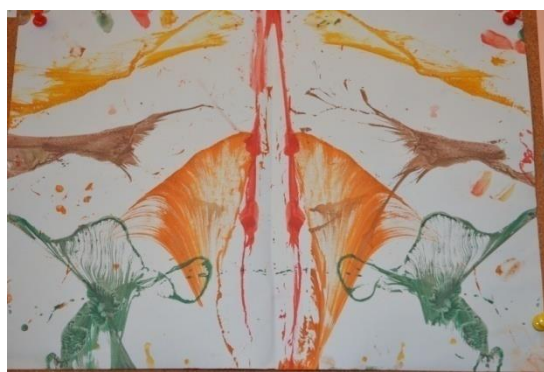
Cu ajutorul ștampilelor din plută, prin repetare, alternare și simetrie se pot crea motive noi, care dezvoltă orientarea în spațiu a copiilor. Suportul ștampilei este variat ceea ce generează receptivitatea copilului pentru posibilitățile oferite de natură.

➤ **Tehnica tamponului** mijlocește fuzionarea culorilor și oferă copilului libertate în alegerea culorilor. Cu ajutorul tamponului umezit se ia vopseaua direct de la butonul de acuarelă și prin tamponarea repetată se obțin efecte sub formă de peisaje sau decorațiuni, tapete, covoare.

➤ **Tehnica picturii pe lipici** – se aplică pe foaia de decorat un strat subțire de lipici peste care, cu ajutorul unei pensule groase, se pune vopseaua în culoarea dorită. Apoi, cu ajutorul unui bețișor, coada pensulei sau cu degetul se gravează diferite ornamente ca: linii, cercuri sau alte desene.

- **Pictura cu palma** – se unge palma cu strat de vopsea mai concentrată și aplicând-o pe suprafața de decorat se obține o pată care sugerează un model oarecare ce poate fi completat cu ajutorul dactilopicturii sau cu pensula, obținându-se diferite imagini ca de exemplu un cocoș, moș crăciun. Aplicând palma de mai multe ori în același loc și învârtindu-se în același timp foaia de hârtie se obțin efecte sub formă de floare, soare sau alte imagini.
- **Tehnica desenului decorativ cu ajutorul pieptenului** – se pregătește pe o plăcuță de faianță, tempera sau guașă nedizolvată, adică concentrată. Cu ajutorul unei periute de dinți se ung dinții pieptenului care se trag pe suprafața de decorat realizând dungi (orizontale, verticale, oblice, valuri) după inspirația fiecăruia și după felul cum este mănuit pieptenele.
- **Tehnica desenului cu lumânarea** – se pot folosi lumânări obișnuite sau colorate. Cu ele se poate desena pe foaia de bloc. Dacă lumânarea este colorată se vede urma ei pe hârtie, dacă este albă, urma ei este văzută atunci când hârtia este așezată în lumină. După terminarea desenului se pictează toată suprafața hârtiei cu acuarelă în culori tari (roșu, maro sau albastru închis). Pe conturul desenat cu lumânarea, culoarea nu se prinde și astfel desenul apare alb sau colorat mai deschis pe fondul colorat închis.
- **Pictura cu trestia sau paiul** – se picură mici pete de culoare pe hârtie cu ajutorul pensulei sau a unui burete. Se ține paiul deasupra hârtiei, orientat în direcția unde se dorește să meargă vopseaua. Se suflă prin pai, iar culoarea se va întinde pe hârtie. Copii vor obține astfel structuri atractive și creative.
- **Pictura cu sfoara** – după ce s-a pus o cantitate mică de vopsea în mijlocul unei foi, copilul se folosește de o sfoară pentru a împrăști vopseaua și a realiza un desen; se trage sfoara de la un capăt, după ce a fost așezată într-o anumită formă peste pata de culoare fluidă între două foi.
- **Pictura cu buretele** – se taie buretele în bucăți mici, ușor de manevrat. Există mai multe moduri în care copiii pot să le utilizeze:
 - se înmoaie buretele în culoare, apoi se trece cu el, în trasări largi, peste hârtie;
 - se pictează o latură a buretelui cu pensula, apoi se utilizează această latură pictată ca o șampilă;
 - se udă hârtia și se întinde pe o masă. Utilizând un bețișor sau o pensulă, se picură pe hârtie mici pete de diferite forme, va rezulta o structură interesantă pe care copiii o vor realiza în mod creativ, putându-i da diferite interpretări.

- **Tehnica formelor obținute** – prin intermediul acestei tehnici firul de ață poate deveni un instrument plastic, oferă un bun prilej copilului de a intra într-un joc minunat al fanteziei. În această tehnică trebuie parcurși anumiți pași:
 - firul de ață se întinde bine și pe el se pune culoarea fluidă, în culori diferite;

- ținut de un singur capăt, firul se lasă să se încolăcească, între filele hârtiei, după un desen imaginat de copil spontan;
- se presează bine hârtia, parte peste parte, în timp ce unicul capăt al firului rămas liber se extrage ușor de sub presare;
- la deschiderea hârtiei, copilul constată că a realizat un desen fantezie;
- desenul poate fi completat, spre a căpăta siguranța formei sau este lăsat în formă inițială.

Această tehnică poate fi considerată un exercițiu de imaginație și poate dezvolta capacitățile creatoare. (C. Ștefănescu 2008.,pag.111)

În cadrul activităților artistico-plastice este necesar ca preșcolarii să aibă posibilitatea să se manifeste liber, fără teama de a greși, de a li se face imediat aprecierea critică.

Se recomandă ”amânarea evaluării” până la finalizarea lucrărilor, iar când se fac aprecieri, se vor face în contextul unui climat stimulat, fiindcă observațiile critice făcute în alte momente stânenesc spontaneitatea creatoare a copiilor. În felul acesta se poate cultiva îndrăzneala, independența, originalitatea. (Moașa S. coord., 2012, p.87).

BIBLIOGRAFIE:

1. Moașa S. coord. (2012). *Inovare și creativitate în învățământul preșcolar*. Brașov: Century Image;
2. Ștefănescu C. (2008). *Didactica activității instructiv – educative în grădiniță*. Focșani: Terra;

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR

Prof. Giurgea Carmen
Grădinița cu P.P. Nr. 1 Odobești

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare. Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului. Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă.

Parteneriatele educaționale încheiate cu familia vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți ce trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice, precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. De aceea, la noi în unitate, la Grădinița cu P.P. Nr. 1 Odobești, există proiectul „Joia părinților”. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintesc: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune preșcolare - părinți - cadre didactice.

Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte - cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală. Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților. Acest gen de parteneriate educaționale vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice și creștine etc.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate.

Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților din domeniul om și societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolarilor pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți. Încheierea unui parteneriat educațional între grădiniță și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării preșcolarilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale (ex. Poliția) în rezolvarea unor probleme.

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea. Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Rolul educatoarei este extrem de mare în acest sens. Aceasta este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

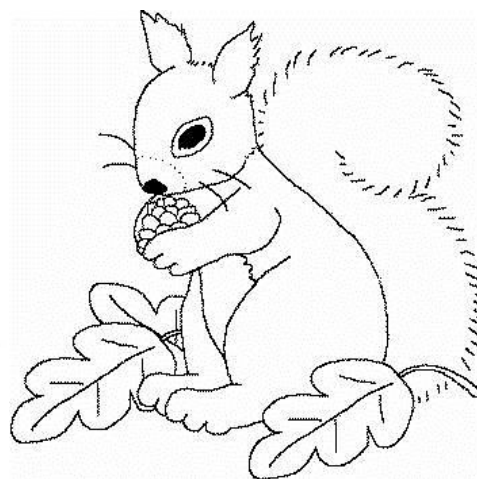
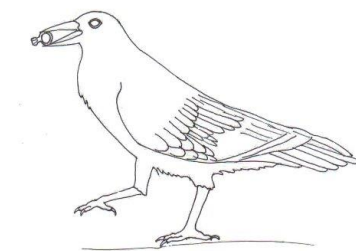
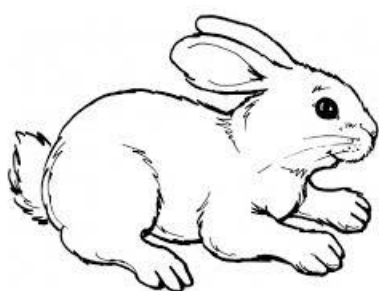

ȘTRUMFFY
NE ÎNVATĂ POEZII!

VEVERIȚA, IEPURAȘUL ȘI CIOARA

Iepurașul stă-n tufiș
și privește pe furiș
cum se zbenguie o cioară
ciugulind așa-ntr-o doară..
ciugulește, scormonește,
caută, dar nu găsește.
Veverița cea sprintară
Iese iute din cămară
și privind la ea se-mbună
și-i aruncă o alună.
Cioara, lacomă, mai vrea...
Veverița-i zice așa:
Cine-n toamnă a adunat,
Iarna s-a asigurat!

(preluata de pe internet)

***EU SUNT ȘTRUMFFY!
V-A PLĂCUT?
VĂ DAU ÎNTÂLNIRE
LA URMĂTORUL
NUMĂR!***

PE CURÂND!